

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Krenka, Ph.D., a soudců JUDr. PhDr. Filipa Havrdy a JUDr. Moniky Vackové ve věci

žalobce: ŠIMÁČEK – STAVBY, spol. s r.o., IČO 25220560
sídlem Točnick 106, 339 01 Klatovy
zastoupený advokátem JUDr. [jméno] [příjmení]
sídlem Vídeňská 9, 339 01 Klatovy

proti

žalovanému: Roman Vaicenbacher, IČO 64880125
sídlem Akátová 435, 332 09 Štěnovice
zastoupený advokátkou Mgr. [jméno] [příjmení]
sídlem Veverkova 2707/1, 301 00 Plzeň

o zaplacení 247 071,31 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 2. 12. 2020, č. j. 49 Cm 328/2011-561

takto:

- I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 2. 12. 2020, č. j. 49 Cm 328/2011-561, se ve výroku I. co do částky 86 830 Kč s příslušenstvím zrušuje a řízení se v tomto rozsahu zastavuje.
- II. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 2. 12. 2020, č. j. 49 Cm 328/2011-561, se dále ve výroku I. mění tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci 148 190 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 7,75% ročně z této částky od 1. 1. 2011 do zaplacení, a to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku; jinak se v tomto výroku potvrzuje.

- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení před soudy všech stupňů 80 373 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Krajského soudu v Plzni (dále jen, soud prvního stupně) ze dne 2. 12. 2020, č. j. 49 Cm 328/2011-561, byla zamítnuta žaloba, kterou se žalobce domáhal po žalovaném 247 071,31 Kč s příslušenstvím (výrok I.) a žalobci byla stanovena povinnost nahradit v zákonné lhůtě žalovanému náklady řízení 271 741,27 Kč k rukám jeho právní zástupkyně.

2. Soud prvního stupně takto rozhodl o žalobě odůvodněné tím, že mezi účastníky došlo dne 13. 9. 2010 k uzavření smlouvy o dílo ve znění dodatku ze dne 17. 9. 2010, jejímž předmětem bylo provedení opravy povrchu průmyslové podlahy, přičemž v dodatku této smlouvy došlo k dohodě o změně způsobu provedení opravy, když namísto původní technologie superbeton bylo sjednáno provedení cementové stěrky. Dílo bylo žalobcem převzato, cena díla byla uhrazena a žalobce dílo předal investorovi, společnosti J a.s. Investor dne 22. 10. 2010 reklamoval vady díla u žalobce a ten následně u žalovaného, když se objevovaly trhliny, které se rozšiřovaly v opravených spárách a olupovaly se povrchové vrstvy stěrky spolu s výplňovou hmotou betonu. Žalovaný však odmítl provést opravu vadného díla, a aby žalobce předešel vyšším škodám, přistoupil k provedení oprav díla. Požadovaná částka představuje jeho náklady na řezání spár, sekání ryh, přesuny materiálů, přemístění sutí a poplatek za její skládku, náklady dobropisované investorovi za mytí a balení uskladněných výrobků a za technický dozor investora při opravě a dále platby uhrazené společností Renovace Interiérů s.r.o. a WEREX-PLUS s.r.o.

3. Soud prvního stupně po provedeném dokazování uzavřel, že dílo bylo žalovaným provedeno bez vad, když žalobce jako specialista ve stavebnictví měl přesně vědět, jak má být dílo provedeno a toto vtělit do předmětu smlouvy, respektive do konkrétního popisu díla, včetně prořezání spár. Ty nemusely být provedeny, pokud je žalobce jako odborník nepožadoval a zřejmě předpokládal, že jsou nadbytečné. Žalovaný tak přímo nezavinil praskání opravené podlahy jejich neprovedením, byť samozřejmě provedeny být měly. Soud prvního stupně rovněž uvedl, že je to směla žalobce, pokud nepožadoval prořezání spár a pokud dílo beze spár převzal, pokud tam měly být. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud prvního stupně podle zásady úspěchu ve věci.

4. Proti tomuto rozsudku podal včasné odvolání žalobce. Shrnl skutkový děj a uvedl, že soud prvního stupně vyšel víceméně ze znaleckých posudků, zejména ze znaleckého posudku č. 7443-159/2020 vypracovaného znaleckým ústavem STAVEXIS s.r.o., ale odmítl se zabývat dalšími důkazy, čímž porušil § 132 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen, o. s. ř.). Soud prvního stupně sice veškeré důkazy provedl, avšak nepřihlédl k nim a vybral z nich pouze to, co mohlo vyvinut žalovaného z jeho odpovědnosti za vady. Smlouva o dílo uzavřená mezi účastníky stanovila povinnost zhotovitele postupovat při realizaci díla s řádnou a odbornou péčí a chránit zájmy objednatele podle jeho nejlepších znalostí a schopností. I oprava věci musí splňovat nároky řádného provedení díla, pokud má být provedena řádně. Pokud soud prvního stupně vytýká žalobci, že je stejně jako žalovaný odbornou firmou, tak ten se na žalovaného obrátil na základě doporučení jako na odbornou podlahářskou firmu a žalovaný se tak sám prezentoval. Ze znaleckých posudků znalce Svobody, znaleckého ústavu STAVEXIS s.r.o. i z odborného vyjádření znaleckého ústavu TAZUS je zcela jasně patrné, že postup žalovaného byl chybný, pokud opravovaný povrch podlahy přelil samonivelační stěrkou, aniž by respektoval prořezané dilatační spáry a tyto následně reprofiloval. Ze závěrů znaleckého posudku znaleckého ústavu STAVEXIS s.r.o. vyplývá, že znalec sice připouští zmonolitnění povrchu průmyslové podlahy, avšak po ukončení objemových změn, k čemuž dochází po přibližně 6 až 9 měsících. Pokud by se soud zabýval listinnými důkazy, tak již z přípisu žalovaného ze dne 30. 12. 2010 by mu bylo zřejmé, že žalovaný měl povědomost o stáří betonové desky, shodně takto vyplývá z jeho výsledku před soudem prvního stupně a z podání ze dne 24. 9. 2012. Při hodnocení těchto důkazů a předávacího protokolu by soud prvního stupně nemohl dospět k zamítnutí žaloby,

jelikož žalovaný věděl v době zhotovování stěrky o tom, kdy byl podkladní beton položen a musel vzhledem ke svým odborným znalostem vědět, že objemové změny

podkladního betonu nemohou být dokončeny. Soud prvního stupně vytrhává účelově z kontextu tvrzení žalobce, když jeho vyjádření ohledně vyzrálости betonu neznamena nic jiného, než že byl dostatečně vyzrálý, aby mohlo dojít k zbroušení a položení stěrky. Žalovaný při prvním reklamačním jednání dne 26. 10. 2010 reklamaci uznal, dokonce s reprofilací spár začal, avšak již 27. 10. 2010 odpovědnost za vady odmítl s tím, že reprofilaci provede za další úplatu. Rozhodnutí soudu prvního stupně je rovněž překvapivé. Usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 3. 2016, č. j. 4 Cmo 173/2015-232, bylo předchozí rozhodnutí soudu prvního stupně zrušeno se závěrem, že dílo provedené žalovaným bylo vadné, bylo řádně reklamováno a úkolem soudu prvního stupně bylo pouze vést dokazování k určení výše slevy a případné náhrady škody. Soud prvního stupně rozsáhle rozvádí, že odpovědnost za chybné vytvoření díla nese žalobce jakožto odborná firma, aniž by vzal v úvahu předmět podnikání účastníků. Pokud smlouva o dílo nerozvádí podrobnosti provedení opravy povrchu podlahy žalovaným, tak ke splnění závazku mělo dojít v souladu s ČSN a s řádnou odbornou péčí. Podlaha měla být opravena tak, aby byl povrch použitelný k následnému provozu skladu, což splněno nebylo. Žalobce a investor převzali dílo od žalovaného v dobré víře v jeho odborné znalosti a na základě doporučení, že dané provedení je lepší z estetického hlediska a byli jím také ubezpečeni, že jako dodavatel stěrkové hmoty zaručuje použití pro plochy beze spár. Smlouva o dílo uzavřená mezi účastníky počítala s kompletním provedením opravy a je absurdní domnívat se, že by žalobce počítal se zaplacením třetiny ceny sjednané s investorem za přelití stěrky a pak na vlastní náklad zabezpečoval prořezání spár ve stěrce. Povedení díla tedy bylo v rozporu s § 324 odst. 1, § 420 a § 537 odst. 1, odst. 3 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění platném do 31. 12. 2013 (dále jen, „obch. zák.“) a soud prvního stupně nevzal v úvahu ani § 551 obch. zák., dle kterého odpovídá zhotovitel za vady i za situace, kdy se řídí nevhodnými pokyny zhotovitele a na nevhodnost pokynů bez zbytečného odkladu neupozorní. V dané věci to však byl žalovaný, kdo ubezpečil žalobce i investora, že bezespáré provedení podlahy je zcela v pořádku, aby následně vady bagatelizoval jako estetické a popíral svou odpovědnost. Žalobce uplatnil řádně právo na náhradu škody a z titulu odpovědnosti za vady, a tak mu mělo být s ohledem na závěry znaleckého posudku znalce Svobody plně vyhověno. Znalecký posudek znaleckého ústavu STAVEXIS s.r.o. stanovil náklady na opravu spár v částce 136 490 Kč a co do zbytku by mohly být nároky žalobce saturovány v rámci náhrady škody. Žalobce i s odkazy na jím uváděnou judikaturu navrhl, aby byl rozsudek soudu prvního stupně změněn a podané žalobě bylo vyhověno.

5. Žalovaný ve vyjádření k podanému odvolání zdůraznil, že předmětem sporu byl nárok z titulu odpovědnosti za vady díla, kterým bylo oprava povrchu podlahy, a to oprava vypráskaného povrchu podlahy. Jiné činnosti žalovaný provádět neměl. Pokud žalobce následně uplatnil reklamaci, je jí nutné považovat za neurčitou a neprovedenou řádně. Žalovaný po celou dobu řízení tvrdil, že odlupování povrchu podlahy nebylo způsobeno v důsledku jeho pochybení a již ve své nabídce si vyhradil určité vlastnosti konstrukcí a povrchu a informoval žalobce, že nemůže nést odpovědnost za poruchy způsobené destrukcí stávajících souvrství podlahy nebo vlivem skrytých vad, které nebyly seznatelné při prohlídce objektu. Z provedeného dokazování, zejména ze znaleckého posudku znaleckého ústavu STAVEXIS s.r.o. je zřejmé, že žalovaným zvolená metoda byla možná a vhodná za splnění určitých předpokladů. Znalecký ústav vyšel z prohlášení samotného žalobce, který na č. l. 77 spisu sám potvrzoval, že beton byl vyzrálý a i v odvolání s tímto tvrzením pracuje. Není tedy pravdivé tvrzení, že by soud prvního stupně toto tvrzení vytrhoval z kontextu a výklad obsažený v odvolání je ryze účelový. Stěrka byla aplikována správně, po deseti letech silného provozu je s výjimkou spár v pořádku. Není možné spravedlivě požadovat po fyzické osobě, řemeslníkovi, aby zjistil případné chyby, nebo nesprávnosti v ujištění žalobce, odborníka, který sám podlahu realizoval. Nelze spravedlivě požadovat, aby žalovaný odpovídal za nevhodnost takového pokynu. Žalovaný postupoval dobře, a to jak ve vztahu k zvolenému

materiálu, tak ve vztahu ke zvolené technologii opravy povrchu. Pokud žalovaný ubezpečení od žalobce ohledně ukončení objemových změn betonu obdržel, bylo dílo provedeno v souladu se smlouvou a vhodnou metodou. Žalovaný neporušil povinnost danou § 552 obch. zák., a nemůže odpovídat za vady a ani za případnou škodu. Důvodem popraskání díla nebylo nekvalitní provedení díla žalovaným, ale jiná skutečnost. Dilatační spáry žalovaný provádět neměl, tyto nebyly objednány a oprava povrchu byla prováděna po shora uvedeném ujištění žalobcem. Pro opravu povrchu mohl být zvolen i jiný postup, ten však nebyl pro časovou a finanční náročnost žalobcem akceptován, což bylo zakotveno v dodatku smlouvy o dílo. Tento postup je možno posoudit jako vyvinění se z odpovědnosti za vady dle § 551, § 552 obch. zák. Žalobce sám v rozporu s obch. zák. zadal opravu třetímu subjektu před uplynutím lhůty pro odstranění vad poskytnuté žalovanému a časové souvislosti spíše vedou k závěru, že výzva byla učiněna spíše alibisticky bez záměru nechat podlahu žalovaného skutečně provést. Je bez významu tvrzení, že se měl žalovaný dle žalobce chovat tak, že opravu neprovede, když obch. zák. upravoval přesný postup pro uplatnění nároku z vad. Z tohoto důvodu nemá žalobce žádné nároky z titulu odpovědnosti za vady za žalovaným. Pokud by snad odvolací soud dospěl neočekávatelně k závěru, že žalobce nárok na úhradu jakékoliv částky má, tak je nutné celou věc posoudit nanejvýš v rovině spoluúčasti na jednotlivých nárocích a zcela spravedlivé a správné by bylo určit spoluvinu rovným dílem. Sleva z ceny díla nebyla stanovena řádně ani znaleckým posudkem, který pouze vyjadřuje vyšší nákladů na odstranění vad, k čemuž se odvolací soud ve svém předcházejícím rozhodnutí již vyjádřil. V částce určené znaleckým posudkem znaleckého ústavu STAVEXIS s.r.o. je dle názoru žalovaného zohledněna nejen sleva z ceny díla, ale i nárok z tzv. následné škody. Nesouhlasí s tím, že by snad rozsudek soudu prvního stupně byl překvapivý, když závěr revizního znaleckého posudku byl oběma stranám znám a výsledek sporu z něj bylo možno odvodit. Žalovaný navrhl, aby byl rozsudek soudu prvního stupně jako správný potvrzen.

6. V průběhu odvolacího řízení vzal žalobce žalobu částečně zpět co do částky 86 830 Kč s příslušenstvím. Odvolací soud tedy řízení se souhlasem žalovaného dle § 222a odst. 1, odst. 2 o. s. ř. zastavil a zároveň v tomto rozsahu zrušil rozsudek soudu prvního stupně.

7. Vrchní soud v Praze, jako soud odvolací, přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž řízení nebylo zastaveno, dle § 212 a § 212a o. s. ř. a dospěl k závěru, že odvolání žalobce je částečně opodstatněné.

8. Ve věci jde již o druhé odvolací řízení. Soudem prvního stupně bylo rozhodnuto rozsudkem ze dne 28. 4. 2015, č. j. 49 Cm 328/2011-189, a žaloba byla zamítnuta. Tento rozsudek soudu prvního stupně byl zrušen usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 3. 2016, č. j. 4 Cmo 173/2015-232, a věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Odvolací soud vyšel ze zjištění soudu prvního stupně, že mezi účastníky byla platně uzavřena smlouva o dílo, že po předání a převzetí díla žalobce včas a řádně reklamoval vady díla a požadoval jejich odstranění ve stanovené lhůtě. Když žalovaný termín pro odstranění vad nedodržel, určil termín náhradní. Žalovaný svou odpovědnost za vady odmítl s tím, že existence vad nesouvisí s jím prováděnými pracemi, respektive že příčina nastalého stavu tkví v nekvalitním (nestabilním) provedení podkladových desek provedených žalobcem. Odvolací soud uvedl, že žalovaný dal jasně najevo, že ani v dodatečné lhůtě nehodlá vady odstranit, a tak žalobce nemusel vyčkávat uplynutí náhradní lhůty a mohl svou volbu změnit a požadovat slevu z ceny díla. Tu je nutné stanovit s ohledem na rozhodné okolnosti případu, obvykle proto nelze slevu ztotožnit pouze s náklady spojenými s odstraněním vad. Vedle práva z odpovědnosti za vady má objednatel právo na náhradu následné škody, nikoliv však toho, co mohl požadovat z titulu práva z odpovědnosti za vady.

9. Odvolací soud částečně zopakoval dokazování dle § 213 odst. 2 o. s. ř., a to smlouvou o dílo uzavřenou mezi účastníky dne 13. 9. 2010, z níž zjistil, že žalovaný se zavázal provést opravu povrchu průmyslové podlahy dle vzorku za cenu 429 000 Kč bez DPH, přičemž se zavázal mimo jiné dle čl. I. postupovat s řádnou péčí a chránit zájmy objednatele podle svých nejlepších profesních a znalostí a schopností, přičemž v čl. X bylo sjednáno, že práva a povinnosti smluvních

stran, jakož i podmínky pro uplatnění nároku z vad se řídí příslušnými ustanoveními obch. zák. a z dodatku této smlouvy odvolací soud zjistil, že došlo ke změně smlouvy spočívající v tom, že povrch nebude opraven technologií superbeton podle vzorku, ale provedením cementové stěrky s technologickými vlastnostmi podle požadavku investora a že došlo ke změně ceny díla na 594 000 Kč. Z protokolu o předání a převzetí ze dne 29. 9. 2010 odvolací soud zjistil, že žalobce předal dílo investorovi s tím, že se dodavatel stěrkové hmoty zaručuje za použití samonivelační stěrky pro průmyslové podlahy beze spár. Z korespondence mezi účastníky odvolací soud zjistil, že bylo reklamováno provedení stěrky s tím, že se objevují trhliny, které se nadále rozšiřují v opravených spárách a olupují se povrchové vrstvy stěrky spolu s výplňovou hmotou betonu a barevný odstín nátěru je výrazně odlišný od zabarvení stěrky a žalobce vyzval žalovaného dopisem ze dne 22. 10. 2010 k provedení opravy do 5. 11. 2010. Z dopisu ze dne 8. 11. 2010 odvolací soud zjistil, že žalovanému byl stanoven náhradní termín do 28. 11. 2010, když vady nebyly do 5. 11. 2010 odstraněny. Z e-mailů ze dne 1. 11. 2010, 6. 11. 2010 a 10. 11. 2010 odvolací soud zjistil, že žalovaný svou odpovědnost za vady odmítl, stejné zjištění učinil odvolací soud z dopisu žalovaného ze dne 30. 12. 2010, v němž žalovaný sdělil, že bylo předpokládáno, že podkladní deska je stabilní a je ukončeno dotvarování a smršťování desky a že doba mezi realizací betonové podlahy a opravy povrchu byla delší než 30 dnů. Žalovaný rovněž sdělil, že po celou dobu byl ujišťován o tom, že deska je již stabilní a všechny technologie a postupy při realizaci betonové desky byly dodrženy. Ze zápisu z kontrolní prohlídky ze dne 30. 11. 2010 odvolací soud zjistil, že byly dokončeny zkušební opravy spár v nejzatěžovanějších místech včetně postupného omytí podlahy a že bylo sjednáno dobropisování částky 98 830 Kč zahrnující náklady investora a dodatečné náklady na technický dozor investora. Fakturou č. 2010 /160 ze dne 7. 12. 2010 bylo zjištěno, že společnost WEREX – PLUS s.r.o. vyúčtovala žalobci částku 11 700 Kč za provedení úklidových prací na akci „JITONA KT“ dle předchozí ústní dohody. Ze zápisu do stavebního deníku, list č. 0041686, ze dne 23. 8. 2010 odvolací soud zjistil, že tento den proběhlo betonování podlahy. Znaleckým posudkem č. 1/1/2014 vypracovaným Vlastimilem Svobodou, znalcem z oboru stavebnictví, a z výsledku znalce bylo zjištěno, že znalec uzavřel, že k praskání a odlupování částic betonu došlo tím, že bezprostředně po zatvrdnutí stěrky na povrchu betonové plochy se neprovedlo prořezání dilatačních spár s následným vyplněním spár vhodným trvale pružným tmelem a že provedená oprava podlahy byla vhodným řešením jak po stránce technické, tak i ekonomické. Při jednání pak znalec uvedl, že odborná firma musí vědět, že musí spáru obnovit. Ze znaleckého posudku č. 56/24/2016 téhož znalce odvolací soud mimo jiné zjistil, že znalec stanovil výši slevy z ceny díla v rozsahu 100 % z žalované částky, neboť přestože žalovaný uvádí, že neměl prořezání smršťovacích spár v nabídce, tak musel vědět, že je v daném případě nezbytné a že v průběhu jednoho měsíce neproběhly zcela objemové změny v betonové konstrukci podlahy. Ze znaleckého posudku č. 7443-159/2020 znaleckého ústavu STAVEXIS s.r.o. bylo zjištěno, že znalecký ústav uvedl, že pokud je pravdivé tvrzení žalovaného, že ho žalobce ujistil o tom, že objemové změny jsou ukončeny, tak zmonolitnění řezaných spár a překrytí celé plochy tzv. samonivelační stěrkou s předchozí penetrací podkladního betonu bylo technicky možným a v praxi používaným postupem. Výše případné slevy by se měla rovnat nákladům na odstranění vad, tedy částce 136 490 Kč stanovené s přihlédnutím k položkovému rozpočtu.

10. Shora uvedená skutková zjištění tvořící zjištěný ucelený skutkový stav považuje odvolací soud za dostatečná pro právní posouzení a rozhodnutí věci.

11. Odvolací soud nejprve uvádí, že se neztotožňuje s právním hodnocením věci soudem prvního stupně, jehož závěry nejsou ani v souladu se závěry odvolacího soudu vyjádřenými v usnesení ze dne 23. 3. 2016, č. j. 4 Cmo 173/2015-232.

12. Odvolací soud nemá po částečném zopakování dokazování důvod odchýlit se od dříve vyjádřeného právního názoru, že mezi účastníky byla uzavřena platně dne 13. 9. 2010 smlouva o dílo

(§ 536 obch. zák.) ve znění dodatku ze dne 17. 9. 2010, dílo zhotovené žalovaným bylo vadné

a žalobce uplatnil řádně a včas nárok z titulu odpovědnosti za vady (§ 436, § 437 obch. zák.), když se domáhal odstranění vad díla a poté, co žalovaný odmítl svou odpovědnost za vady, mohl žalobce změnit svou volbu a požadovat slevu z ceny díla.

13. Nelze se ztotožnit s námitkou žalovaného, že vady nebyly vytčeny řádně a včas, když z provedeního dokazování je zřejmé, že dopisem ze dne 22. 10. 2010 byl žalovaný vyzván k provedení opravy jednoznačně vytčených vad do 5. 11. 2010, což neučinil a svou odpovědnost za vzniklé vady výslovně odmítl. Pokud tedy žalobce zajistil odstranění vad prostřednictvím třetí osoby, má nárok na slevu z ceny díla, i pokud by tato třetí osoba provedla jejich odstranění v dodatečně běžící lhůtě. Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 8. 2015, sp. zn. 23 Cdo 4167/2014, dle kterého, „Za situace, kdy zhotovitel se odmítl zabývat odstraněním řádně reklamované vady díla, má objednatel právo na slevu z ceny díla, i když si nechal vadu odstranit třetí osobou a o této skutečnosti před odstraněním vady zhotovitele neuvědomil.“, je zcela přílehavý, shodně tak lze odkázat například na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 3. 2017, sp. zn. 23 Cdo 3945/2016.

14. V řízení bylo prokázáno provedenými důkazy, zejména znaleckým posudkem znaleckého ústavu STAVEXIS s.r.o., který je v souladu s ostatními provedenými důkazy, že zmonolitnění řezaných spár a překrytí celé plochy tzv. samonivelační stěrkou s předchozí penetrací podkladního betonu bylo technicky možným a v praxi používaným postupem za předpokladu, že by byl podkladový beton vyzrálý. V dané věci podkladový beton vyzrálý nebyl, když mezi betonováním a aplikací stěrky uplynula doba přibližně jednoho měsíce, a tak mělo dojít k reprofilaci spár.

15. Procesní obrana žalovaného byla postavena na tvrzení, že provedl dílo tak, jak mohlo být provedeno poté, co byl ujistěn žalobcem o vyzrálosti podkladového betonu. V řízení v tomto směru odkazoval i na tvrzení žalobce na č. l. 77: „Není pravdou, že by podkladní beton nebyl vyzrálý, byl položen již dne 23. 8. 2010 a byl dostatečně vyzrálý“.

16. Podle § 537 odst. 3 obch. zák. při provádění díla postupuje zhotovitel samostatně a není při určení způsobu provedení díla vázán pokyny objednatele, ledaže se k jejich plnění výslovně zavázal.

17. Podle § 551 odst. 1 obch. zák. je zhotovitel povinen upozornit objednatele bez zbytečného odkladu na nevhodnou povahu věcí převzatých od objednatele nebo pokynů daných mu objednatelem k provedení díla, jestliže zhotovitel mohl tuto nevhodnost zjistit při vynaložení odborné péče. Jestliže nevhodné věci nebo pokyny překáží v řádném provádění díla, je zhotovitel povinen jeho provádění v nezbytném rozsahu přerušit do doby výměny věcí nebo změny pokynů objednatele nebo písemného sdělení, že objednatel trvá na provádění díla s použitím předaných věcí a daných pokynů. O dobu, po kterou bylo nutno provádění díla přerušit, se prodlužuje lhůta stanovená pro jeho dokončení. Zhotovitel má rovněž nárok na úhradu nákladů spojených s přerušением provádění díla nebo s použitím nevhodných věcí do doby, kdy jejich nevhodnost mohla být zjištěna.

18. V dané věci nelze mít pochyb o tom, že žalovaný věděl, kdy byl zhotoven podkladový beton, což vyplývá nejen z jeho dopisu ze dne 30. 12. 2010, z podání ze dne 27. 9. 2012, v němž uváděl, že, „Žalobce ostatně žalovaného ujistil o tom, že tyto procesy jsou již ukončeny, že od provedení betonového základu podlahové desky podlahy uplynula již doba 28 dní, což je doba obecně stanovená pro ukončení hydratačních procesů za předpokladu, že jsou použity standardní postupy pro míchání betonu a standardní materiály pro míchání betonu.“, a z jeho účastnického výsledku, v němž uvedl, že na místo přijel cca 30 dnů od zhotovení podlahy. Jakékoliv případné ujišťování o vyzrálosti betonového podkladu se tak mohlo dít na pozadí informace zřejmé všem účastníkům, že ke zhotovení podkladového betonu došlo před cca 30 dny. Znalecký ústav STAVEXIS s.r.o. však ve znaleckém posudku č. 7443-159/2020 uvedl, že objemové změny betonu mohly být ukončeny po přibližně 9 měsících. Pokud se žalovaný zavázal dle smlouvy o dílo postupovat s řádnou péčí a chránit zájmy objednatele podle svých nejlepších profesních a znalostí a schopností, věděl o stáří podkladové betonové desky, žalobce na nevhodnost způsobu opravy povrchu, o které

musel anebo alespoň měl vědět, neupozornil, nelze než uzavřít, že nepostupoval řádně. Nelze ani přehlédnout, že dle dodatku ke smlouvě o dílo ze dne 17. 9. 2010 měl být povrch opraven s technickými vlastnostmi podle požadavku investora, čemuž výsledek zjevně neodpovídal. Podle ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu stíhá zhotovitele povinnost upozornit na nevhodnost pokynu i tehdy, když má objednatel stejně kvalitní povědomí o předmětu díla a muselo mu být zřejmé, že jeho pokyn je nevhodný (k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2008, sp. zn. 23 Cdo 2116/2007, případně ze dne 6. 9. 2016, sp. zn. 23 Cdo 2009/2016). Odvolací soud tak oproti soudu prvního stupně uzavírá, že žalovaný je odpovědný za vzniklé vady, a to výlučně.

19. Pokud jde o výši slevy, tak odvolací soud již ve svém předcházejícím rozhodnutí odkázal na názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 26. 5. 2010, sp. zn. 23 Cdo 1299/2008. Při stanovení výše slevy v dané věci vyšel odvolací soud ze znaleckého posudku č. 7443-159/2020 znaleckého ústavu STAVEXIS s.r.o., který ji stanovil na 136 490 Kč, tedy v částce rovnající se nákladům na odstranění vad. Byť obecně výši slevy nelze určit pouze jako náklady spojené s odstraněním vad, tak v dané věci znalec přesvědčivě popsal svůj postup při zpracování posudku a vysvětlil, jak dospěl ke svým závěrům. Odvolací soud nemá pochybnosti o závěrech znaleckého posudku znaleckého ústavu. Pokud znalec Vlastimil Svoboda stanovil výši slevy v rozsahu celého žalovaného nároku, nepovažuje odvolací soud takový závěr za dostatečně odůvodněný a znalec nebylo možné ze zdravotních důvodů vyslechnout.

20. Odvolací soud tedy uzavírá, že nárok žalobce na slevu z ceny díla z titulu odpovědnosti žalovaného za vady je dán a výše slevy činí 136 490 Kč.

21. Zbytek nároku žalobce tvořil nárok na náhradu škody (§ 373 obch. zák.), pokud se žalobce po částečném zpětvzetí žaloby věcně domáhal nákladů dobropisovaných investorovi za jeho technický dozor 12 000 Kč a dále platby 11 700 Kč uhrazené společností WEREX-PLUS s.r.o. za provedený úklid. Jak totiž uvedl Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 30. 9. 2021, sp. zn. 23 Cdo 571/2021, vyplývá z ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu, že nároků z odpovědnosti za vady se nelze domáhat z titulu odpovědnosti za škodu a naopak, a že odlišujícím kritériem je povaha újmy a v případě újmy vzniklé následkem vadně poskytnutého plnění se uplatní odpovědnost za škodu (např. stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 20. 10. 1988, sp. zn. Cpj 39/88, uveřejněné pod č. 12/1989 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 2003, sp. zn. 25 Cdo 270/2001, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 4. 2003, sp. zn. 25 Cdo 1849/2001, uveřejněný pod č. 34/2004 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 4. 2003, sp. zn. 25 Cdo 1618/2001, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 8. 2005, sp. zn. 25 Cdo 1612/2004, uveřejněný pod č. 17/2007 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

22. Předpokladem pro odpovědnost žalovaného za vzniklou škodu je obecně protiprávní jednání, které je v rozporu s objektivním právem, existence škody a příčinná souvislost mezi protiprávním jednáním škůdce a vznikem škody a zavinění. Porušením právní povinnosti je míněn objektivně vzniklý rozpor mezi tím, jak osoba skutečně jednala a tím, jak jednat měla, aby dostála povinnosti ukládané jí právním předpisem, či jinou právní skutečností. Protiprávní jednání musí být poškozeným prokázáno, stejně jako vznik škody a příčinná souvislost mezi porušením právní povinnosti, jako příčinou a škodou a jejím rozsahem, jako následkem těchto příčin.

23. V dané věci bylo žalobcem tvrzeno, že protiprávní jednání spočívalo v porušení povinnosti žalovaného provést řádně opravu povrchu průmyslové podlahy, což bylo provedeným dokazováním prokázáno.

24. Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 15. 8. 2017, sp. zn. 25 Cdo 3285/2015, vysvětlil (byť se rozhodnutí jinak týkalo zcela odlišné skutkové i právní situace), že je-li zde řetězec postupně nastupujících příčin a následků, musí být jejich vztah ke vzniku škody natolik propojen, že již z působení prvotní příčiny lze důvodně dovozovat věcnou souvislost se vznikem škodlivého

následku a právně relevantními příčinami, tedy nemohou být kterékoli faktické příčiny, sebevíc vzdálené od škodního následku, nýbrž je třeba vyčlenit jen ty příčiny, s nimiž právo spojuje vznik odpovědnosti, které jsou pro způsobení následku významné a které podle obvyklého chodu věcí i podle obecné zkušenosti mají zpravidla za následek způsobení určité škody. Přestože byl žalobce

odpovídajícím způsobem soudem prvního stupně procesně poučen, neprokázal existenci příčinné souvislosti mezi tím, že žalovaný provedl dílo pro žalobce vadně a tím, že byly vynaloženy prostředky na TDI investora při provádění opravy vadného díla. Zde není vztah příčiny a následku, když prodloužení smlouvy TDI bylo rozhodnutím investora, které žalobce akceptoval, aniž by bylo pro provedení opravy vadného díla nezbytné nebo žalovaným předpokladatelné, a již jen proto nelze nároku žalobce v této části vyhovět. Oproti tomu má odvolací soud za prokázanou existenci příčinné souvislosti mezi vadným provedením díla a náklady vynaloženými na úklid společností WEREX-PLUS s.r.o., když úklid po stavební činnosti je zcela běžný, očekávatelný a nebyť potřeby provádět odstranění vad díla, nebyly by takové náklady vznikly.

25. V příčinné souvislosti s porušením povinnosti žalovaným tedy vznikla škoda spočívající v žalobcem vynaložených nákladech na úklid. Žalobcem požadovaná částka není zjevně nepřiměřená, nadto jím byla zaplacená.

26. Odvolací soud tedy rozsudek soudu prvního stupně ze shora uvedených důvodů změnil dle § 220 odst. 1 písm. b) o. s. ř. a žalobě v rozsahu 148 190 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení jdoucím ode dne následujícího po marném uplynutí lhůty obsažené ve výzvě žalobce ze dne 21. 12. 2010; ve zbylém rozsahu (se zohledněním částečného zastavení řízení) byl rozsudek soudu prvního stupně dle § 219 o. s. ř. potvrzen.

27. O náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně bylo rozhodnuto dle § 224 odst. 2 o. s. ř., § 142 odst. 2 o. s. ř., a o náhradě nákladů odvolacího řízení dle § 224 odst. 1 o. s. ř., § 142 odst. 2 o. s. ř., když žalobce byl v řízení před soudy obou stupňů převážně úspěšný, a to co do částky 148 190 Kč, což představuje po zaokrouhlení přibližně 60 %, zatímco úspěch žalovaného zahrnující i procesní zavinění žalobce na částečném zastavení řízení činí přibližně 40 %. Žalobci tak náleží 20 % nákladů řízení vzniklých před soudy všech stupňů.

28. Převážně úspěšný žalobce požadoval přiznání nákladů řízení spočívající v mimosmluvní odměně za 26 úkonů právní služby po 9 300 Kč dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen, „AT“) a v mimosmluvní odměně za 3 úkony právní služby po 4 650 Kč, z čehož odvolací soud při svém výpočtu vyšel, byť z obsahu spisu je zřejmé, že by žalobci náležela odměna za více úkonů právní služby. Dále bylo tedy základem pro výpočet 29 náhrad hotových výdajů po 300 Kč dle § 13 AT, náhrada za promeškaný čas 4 650 Kč dle § 14 odst. 2 AT v souvislosti s nezhájeným jednáním dne 17. 9. 2013, 56 náhrad za promeškaný čas po 100 Kč dle § 14 odst. 3 AT, cestovné v celkové výši 4 922 Kč, zaplacený soudní poplatek 12 350 Kč a 12 355 Kč a záloha 3 000 Kč. Základem pro výpočet nákladů řízení vzniklých převážně úspěšnému žalobci před soudem prvního stupně je po zaokrouhlení částka 366 048 Kč a výše přiznaných nákladů činí po zaokrouhlení 73 210 Kč

29. Základem pro výpočet náhrady nákladů odvolacího řízení je mimosmluvní odměna za tři úkony právní služby po 9 300 Kč (odvolání, podání ve věci samé a účast na jednání odvolacího soudu) dle § 7 bod 6, § 11 odst. 1 písm. d), g) a k) AT, 3 náhrady hotových výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 AT, náhrada za promeškaný čas 8 krát 100 Kč dle § 14 odst. 3 AT a náhrada DPH dle § 137 odst. 3 o. s. ř., když právní zástupce žalobce, který se práva na náhradu ostatních nákladů výslovně vzdal, je jejím plátcem. Celkem tak základem pro výpočet nákladů odvolacího řízení byla částka 35 816 Kč, a převážně úspěšnému žalobci přiznané náklady odvolací řízení činí po zaokrouhlení 7 163 Kč.

30. Výše nákladů řízení přiznaných žalobci za řízení před soudy všech stupňů tedy činí 80 373 Kč. Žalovanému byla stanovena povinnost zaplatit tuto náhradu nákladů řízení v zákonné lhůtě (§ 160 odst. 1 o. s. ř.) na zákonné platební místo (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí nelze podat odvolání.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení, při splnění podmínek uvedených v ustanovení § 236 – 239 o. s. ř., Nejvyššímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat výkonu rozhodnutí.

Praha 7. června 2022

JUDr. Michal Krenk Ph.D.
předseda senátu